

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

UN ESBRONCH.

La sala es ampla y las disfressas tro-nadas, porque 'ls temps son dolents. Dalt, en lo siti de l' orquesta, no hi sentiréu afinats violíns, ni primorosos clarinets, ni arpas melodiosas, y aixó que no hi faltan músichs de las unglas llargas: no hi veuréu res més que algun qu' altre trompa, molt bombo y bastants violíns.

Es l' orquesta ministerial, y si per demostrarho no bastessin ni 'l bombo de la Política, ni 'l violon que tocan los seus companys en *todo va bien*, n' hi hauria prou per comprendre'u ab aquella batuta llarga y groixuda com un samalé que tot sovint marca 'l compás sobre l' esquena de la concurrència.

Tal es aquest any lo ball de màscaras de l' Espanya.

Plé de disfressas es lo local; no sabria dirlos si duhen careta ò si pèl cas fan servir la seva propia cara. Es tan difícil determinarho, quan se tracta de certa classe de homes polítichs!...

Allà hi veuran un ministre d' Hisenda de braset ab una màscara plena de pedassos, disfressada de Misèria.

Un ministre de Foment davant de tres xicotas, y triant com si fòs una terna la més rebregada de las tres.

Un ministre de Gracia y Justicia, fent ballar continuament a la Magistratura y trasladantla de un puesto al altre.

Un ministre d' Estat rebent y buscant pebrots y desaires de totas las màscaras a qui s' acosta.

Un ministre de la Governació vestit d' andalús y entretenint ab los seus ditxaratxos de xulo a tota la concurrència.

Un ministre de la Guerra demanant 65 mil homes a las pocas màscaras que 'l rodejan.

Un ministre de Ultramar mirant de regull com un mascaron vestit de general balla ab la seva estimada.

Y un ministre de Marina que 's mareja.

Lo més deliciós del ball es un altre mascaron de cara de color de oliva confitada, boca grossa de tant badallá, barba crespa per l' impaciència, ulls que se n' hi ván de la cara com si volguessen adelantarse cap al poder, y un tupé que s' enfila com las ganas de pujarhi.

¡Pobre senyor!

Ell ha dit que faria una conquesta, y fá tots los papiers de l' anca per lograrla.

Es l' única persona per qui no s' ha fet lo refran: «Si vols ser bisbe ficatho al cap.» Al cap s' ho ha ficat ja fá molts anys, y lo qu' es a bisbe no hi arriba.

Vol lograr una conquesta, la busca plé de deliri, vá de corro en corro, de saó en saó, de màscara, en màscara y no fá la conquesta, per la senzilla rahó de que la conquesta seva que havia de presentárseli disfressada ab una cartera, no ha anat al ball.

¿Y qué havia de anarhi? Lo seu amo, D. Anton, la deixa sempre tancada a casa seva. D' aixó si, que no se 'n descuida.

Una màscara aixerida l' emprén y 'l detura:

—O'a, aixerit, l' hi diu: Salut y...

—¿Y petróleo?... pregunta somrihent.

—No, maco, res d' aixó: salut y conseqüència.

La boca del mascaron fá una ganyota indescrip-tible.

—¿No 'm coneixes? l' hi pregunta la màscara.

—¿No sabs qui soch? ¡Sembla impossible! Y aixó que m' has vist neixe...

—¿Jo?...
—Sí, t'ú: durant la mèva infancia sempre menjavas *calamarsos*...

Lo mascaron llenza una riatlada.

—Are t' entench, dolenta, calamarsos has dit? Ja sè lo que vols. Vaja, aném al *restaurant*.

—No t' cansis, estich massa flaca y 'm quedaria pèl camí. Soch una pobre dona abandonada y ademés, no tothom té las camas ágils per repassar sense com vá ni com costa 'l pont de Alcolea...

—¿Que 'u dius per mí?

—No, home, que ho dich per aquella aranya que 'ns ilumina. ¡Mírala com regala! Si fins al veure't sembla que plora.

—Ja veurás noya, cada h' s' entén y balla sol.

—Per aixó mateix, es inútil que busquis la nena de la cartera: estàs destinat a no trobar balladora.

Una pausa. L' home del tupé medita.

—No, reprén la màscara, es inútil que l' esperis: la màscara de la cartera no está per t'ú. Recordat del dia 13: ella t' havia dat una cita. ¿Vás véurela? Lo mateix que jo. Semblava que 'l mon havia de finir, semblava qu' en vista del desaire habias d' encèndre't com una pólvora, semblava que ja desesperat de conseguirla, havias de tirarte als brassos...

—¿Als brassos de quí?...
—Perqué negarho? Als meus brassos.

—¿Qui ets?
—Mira!

Y trayentse la careta apareix una dona guapa encare, a través del dolor y 'l sufriment.

L' home del tupé murmura:
—La Constitució de 1869!...

Y ella ab dignitat s' allunya d' aquell home, dihentli aquestas memorables paraulas:

—Ja 'n tens prou ab lo càstich de haberme deixat abandonada!...

P. K.

DE DIJOURS Á DIJOURS.

ASSÉM llista. Divendrés, res; dissap-te res; diumenje... ¡Ah! Diumenje la minyona filaria sino que no n' era dia.

¡Y tal com no n' era dia! ¡Entrém al Liceo, y se 'n convensarán. No sabem en quin joch es; pero 'm sembla qu' es 'l del monte, que 's diu *set ne por-ta rey a la volta*, donchs parodiant aquell ditxo 's por dir, Ruy Blas ab cartell xiulada al clatell. ¡Pero fillets de Deu quina xiulada! ¡Fins 'l gas xiulava! ¡Fins lo gas!

Figúrinse si 'n Barnès 'l dia de S. Pere fes tore-jar toros de Miura pèls aficionats de la Barceloneta lo que succehiria; donchs aixó mateix passá en lo teatro del Liceo. La empresa vá pensar sens dupte que 'l Liceo era ni més ni ménos que Novetats, y sense encomenarse a Deu ni al diable, vá presentar una companyia que ni arribaba a esquadra.

‘L tenor... ¡pobre tenor deixémo en pau! Com diu hè aquell poeta: *Paz los muertos*. La tiple, la contralt, el barítono, lo baix y los partiquins tots feren esforços y ja es sabut que quan un fá esforços se trenca.

Ab la xiula de la ópera l' empresa 's vá *esquerdá*, pero no de riure. Lo que fá riure es que una junta de govern com t' lo gran teatro del Liceo no veji la anarquia artística que hi ha en aquella casa. No sembla sinó que l' empresa li haja posat ulleras per escursar la vista.

Un pobre concurrent preguntaba ¿pero que 'n treu l' empresa de contractar un tenor d' aquest tenor? Home, no sap lo cas del moltó? Donchs escoltil y si ja l' ha sentit fassim recibo.

Una vegada, un gitano, vá veure un moltó lligat a una reixa; vá guaitá si algú 'l miraba y conven-sut de que no 'l veyan, deslliga la corda y tot fent 'l talós se 'l comensa a maná cap a casa. No havia girat la cantonada quan se li presenta l' amo del bé y tot serio y mal carat li pregunta:—¡Mestre ahont anéu ab aquesta bestia?—Ay mi senyor respon lo *gareno*, dispensi, anava a provar si topaba. Lo que vá replicar l' amo de la bestiola es ni més ni ménos que lo que vá fer lo públich a l' empresa del Liceo després de senti 'l *Ruy Blas* que ha vingut a aumentar lo número dels enterros de la present temporada.

En lo Principal s' ha cantat *La filla del Regiment*, y ab franquesa, al veure aquella cantinera 'm vareig reconcilia ab las quintas y casi 'm varen entrar ganas de sentar plassa. Está vist, la Ferni sempre es la Ferni. Es dir la actrís que canta y la cantant que declama. Per ella tots los géneros li son fácils. Del mateix modo sab arrancar una llágrima que una rialla.

Los demés cantants varen fer tot lo que varen po-

—¡Ah, ja entench! Lo solideo.
—¿Y per qué 'n diuhen soli....deó?
—Perque es un casquet que no més se 'l treuhen per Dèu.
—¿No mes que per Dèu? es mentida. Tambè se 'l treuhen per un altre.
—¿Per qui?
—Pèl barber que 'ls fá la corona.

Una noticia:
A Mañléu s' hi ha instalat una missió de jesuitas ó frares.
Son nada méenos que 14.
Ells han prés totas las precaucions. Son 14, si quiera perque, si fossen tretze, no pognés dirse:
—¡Ay, pobrets! Al cap de l' any un de mort.

Paraulas d' un periódich ministerial, lo dia després del Concell de ministros en que no vá haberni de tets:
—«Partit constitucional: si ets verdaderament lo que dius, próba'u ab un miracle.»
No hi tenim inconvenient.
Miracle seria que se 'n anés allá hont deuria ser.

A Valencia un sereno vá robar á un señor.
—Res, las mateixas ganas de cumplir: vá robarli 'l rellotje per saber l' hora.

La vigilia del dia 13, ó siga del concell de ministros, un periódich constitucional deya:
—«Mañana es el último dia.»
Com que aquestas paraulas son exactament las mateixas que diuhen los bitlletaires á Madrid, la vigilia de treure's la rifa exclamava un periódich:
—¿De quina lotería 's tracta? ¿De la del Pardo?
Explicació final:
Lo Pardo á Madrid es com la casa de Caritat á Barcelona.

Una caricatura de un periódich francés:
Hi ha una máscara ab la cama alsada, ballant lo can-can.
Davant d' ella un vellot miránt-sela ab ulls encandilats.
La balladora ab la punta del péu l' hi tira la peruca en l' aire, y diu:
—Descubriuvos davant mèn, lo sombrero no 'm basta.

Un periódich alemany publica una caricatura molt ben pensada.
Bismark vestit d' ós tè alsada una pedra enorme, colossal. Una dona hermosa dorm als seus péus y 'l lema diu:
«L' ós real no vol que 's torbi 'l repós de la seva amiga. Aquesta tè una mosca al front, y com qu' es perfidiosa y torna sempre, l' ós agafa una roca per exclafarla; mes ay, que al mateix temps esclafa la llibertat de la paraula.»

Un liberal vá á casarse y s' examina de doctrina cristiana.
—Quants son los manaments de l' Iglesia? pregunta 'l capellá.
—Quatre.
—¿Com s' enten quatre?
—Quatre no més.
—Y 'l quint?
—Vol dir alló dels delmes y primicias?
—Just.
—Oh, mossen Mají: vosté está molt atrassat de noticias. Lo quint van abolirlo á l' any 35.

A Fransa 's publica un periódich titolat *Lo Roser de Maria*.
Aquest dia portava la següent estadística:
«Nostre Senyor vá rebre 102 bofetadas, 120 cops de puny y 140 puntadas de peu y vá llensar 62.000 llágrimas y 730.533 gotas de sanch.»
Quasi 's diria per l' exactitut minuciosa d' aquestos informes que 'l citat periódich havia enviat un redactor entre 'ls sayons que assotaren á Jesucrist.

Tornant de veure el *Nudo gordiano*, lo marit está inquiet y l' esposa cap-ficada.
Aquesta al últim romp lo silenci:
—Escolta Arturo, ¿qu' encare tens aquell parell de pistolas?

Se trava un desafio, entre dos personas.
Los padrins del insultat:
—¿Quinas armas adoptém?
Los padrins del insultador:
—Res d' armas; paguem tribut á la moda. ¿No ha sortit are una plaga que ocasiona la mort? Donchs

agafém un tall de llofill ab triquina y un tall en sense, los fregim y se 'n menjan un cada un, y á qui l' hi toqui bon profit.
Contestació de un padri:
—¿No diuhen que la triquina es un especie de cuch?
—Exactament.
—Donchs no es necessari.
—¿Per qué?
—Perque de cuchs, tant l' un com l' altre 'n tenen bè prou.

—¿Quant aquest pis?
—Tretse duros,

trimestres adelantats
—Entescs...
—No senyó, esperis qu' encare no hi acabat... Vosté si 'ls ulls no m' enganyan comensa á tenir edat; y l' amo d' aquesta casa per aixó no hi passarà... un enterro es un descrédit y vosté viurá ponchs anys.

J. R.

Una noia que cantava com no 's pot cantar pitjó, davant d' una reunió á un pianista preguntava:
—Escolti senyó Fortuny Vosté m' acompanyarà?... Y 'l pianista contestá:
—Senyora ¿que viu molt lluny?

P. O.

Conversa de dugas donas de mon.
Parlant de cotxeros, diuhen que n' hi ha alguns de guapos, y una d' ellas exclama:
—¡Mira Amparo, un cotxero es un home com los altres!...
—Com los altres y millor que 'ls altres. ¡Quan un cotxero es jove y guapo ¡qui sab ahont pot conduhirnos!

Un bravucon, més cobart que una guilla y xarraire com ningú, explica que un fulano vá donarli una tunda de cops de puny.
—¿Y vosté que vá fer? l' hi preguntáren.
—Jo? No vaig poder tornarmi siquiera: lo primer que vaig mirar vá ser posarme las mans á la butxaca de l' ermilla, perque no 'm robés 'lo rellotje.

¿Quina distinció la condesa de la Requincalla! deya un admirador de la aristocracia.
—Efectivament tè alguna edat, responia un escéptico; pero no pot negarse que fins la noblesa l' hi surt á la cara.
—¿Vritat que sí?
—Oh si senyor: la tè tant arrugada que sembra un pergami.

—¿Que tens Arturo qu' estás tant alegre?
—Una gran novedat, la sogra se m' acaba de morir.
—¿Y d' aixó t' alegras?
—Sí, perque ella ha passat á millor vida y jo també.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Clavellinas.*
  2. ID.—2.ª—*Rata.*
  3. ENDEVINALLA.—*Romana.*
  4. ANAGRAMA.—*Patró, porta, tropa, patró.*
  5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—

3	8	5	9	2
8	2	9	3	5
9	5	8	2	3
2	9	3	5	8
5	3	2	8	9
  6. TRENCA-CLOSCAS.—*Vistabella.*
  7. CONVERSA.—*Dinou.*
  8. GEROGLÍFICH.—*Com mes sabis mes humils.*
- Han endevinat totas 8 solucions los ciutadans G. L. Y

Parratxina: n' ha endavinadas 7 Col y flor; 6, R. Casina y Sicuterat; 5, Mátalas-callando; 4, Pa y naps; 3, A. Espanyol, y 1 no mes J. N. P. y P. Ferrer de Tall.

XARADAS.

I.
Prima dos un cástich es que 'l soldat de mar sufreix; y á la tersa dos y tres molt diuhen que si pateix. Dos primera sens mentí qu' es verdura t' puch jurá y á la tot vaig á busca bitllets cada dematí.

ESTEBAN FUSTÉ.

II.
Per poder pendre un primera vaig entrá al café de 'l tot quan se sent un tres tan fort qu' en va fer torná endarrera.

F. PLANAS Y M.

ENDEVINALLA.

Sens ser ganibet tinch flo; tinch meló sense ser fruyta y sens ser roba tinch luna; endevinau ¡vaja! ¡cuytal!

B. B. R.

SINONIMIA.

En tot del tot encarar al total D. Pelegrí jo vareig deixarí ahí algo que 'm va demanar.

PAU SALA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8
				1	6	7	3
					6	7	4
						6	5
				5	4	7	6
				6	6	2	3
							7
							8

Totas las ratllas son noms de dona.

J. RICA.

CONVERSA.

—¿María, que no sabs que ja festejo?
—¡Ca! m' enganyas.
—De veras.
—¿Y com se diu la promesa?
—Vina que t' ho diré.
—¿Com?
—Ja t' ho he dit.

C. LOÑIP.

TRENCA-CLOSCAS.

No dona fer.... P.

Formar 'l nom d' una isla.

GEROGLÍFICH.

:: Agost Seré
M. M
: Ter Rem.

CÓMICH D' HORTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignes d' insertarse 'ls ciutadans Noy maco. Pau Sala, Xius, CómicH d' Horta, Mátalas callando y Pa y naps.

Las demás que no 's mencionan no 'ne serveixen, com y tampoch io qu' envian los ciutadans I. Mústich, Pam, Lluís corredor de ví, Cara cuca, Campaner, S. de Revés, Barberet de Saus, R. Xarina, Almira, Aixoramsut, y Ximplet tarragoní.
P. Codorniu y J. Derch: Nosaltres volérim complaure'ls; pero l' espay es curt, las exigencias moltas y únicament quan tenim un gran compromís faltém á la regla.—Comich d' Horta: Insertaréim logogrifo, conversa y trenca-closcas.—Xius: Hi anirá la mudansa y una cantarella.—Pau Sala: Idem un geroglífich.—Noy maco: Idem idem.—A. Español: Idem geroglífich y combinació.—R. Casina.—Publicaréim un trenca-closcas.—G. L. Idem.—Anton de l' Hostia: La poesia es una mica adotzenada.—F. Alsina Publicaréim lo geroglífich.—Dos africanos: Idem io trenca-caps y l' quadrat de paraulas.—Aitsales Alimog: La poeseta vá arribar tart; en quan al article no hém tingut temps de llegirlo: si pot anar ja 'l veurá.—P. Ll. Queda complascut.—Aixerit: La curta 'ns vá millor que la llarga.—Embelica tronca: Las quatre plagas l' insertaréim; lo ferit es flúix.—Chicha: No podém publicar més que una cantarella.—E. Xarau: Lo massa original apropiat á la mateixa diada nos obliga á prescindir de la seva poesia: insertaréim algunas cantarelles.—J. E. Calles: Lo que veurá es tot lo que podém dir.—Viatjant de panyos: Ja hém mirat de complaure'!

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

DISFRESSAS.

La disfressa dels periodistas.

La disfressa de la nació. (¡Pobreta! que malament l' hi vá).

La disfressa de molts llops que en las eleccions que venen se vestirán de pastors.

La disfressa de molts pastors que tot l' any van vestits de llops.